

[Christmas Møller.]

Medlem Hr. Krag, om dette var privat — eller fortroligt —, for jeg havde ingen Interesse af en saadan Meddelelse, og det ærede Medlem havde ingen Interesse i at give mig den; og jeg fik saaledes Ret til at benytte den paa den Maade, jeg mente rigtig, nemlig, naar jeg fik en betydningsfuld Meddelelse, da at gaa til mit Partis Bestyrelse og eventuelt senere til min Gruppe. Paa det Tidspunkt kendte praktisk talt hele Rigsdagen denne Henvendelse, og derfor bør det ærede Medlem Hr. Krag ikke tale om nogen fortroligt Henvendelse til mig, thi det var en officiel politisk Henvendelse, som jeg naturligvis skulde tale med mine Meningsfæller om.

Jeg kunde naturligvis godt straks have sagt til det ærede Medlem, at Svaret vilde blive det, det blev: at det ikke forandrede vor Beslutning. Men jeg huskede paa en Henvendelse, jeg havde faaet den 30. Januar i Aar Kl. 13, ogsaa fra det ærede Medlem, hvor han bad mig om en Forhandling sammen med mit Partis Repræsentanter om hele Makværket fra Kanslergade; jeg sagde nej, det behøvedes ikke, og der laa et Hus i Venstrepressen og hos Venstre, fordi jeg havde sagt nej paa egen Haand. Nu er den gal hos de samme ærede Medlemmer, hos det ærede Medlem, fordi jeg omgaaende reagerede og talte med Partiet.

Hvis det ærede Medlem Hr. Krag vil læse i sin Presse, „Sorø Amtstidende“ for Torsdag Aften, „Vestkysten“, i hvilket det ærede Medlem Hr. Brorsen vist er Bestyrelsesmedlem, om den vilde Bestyrelse, denne Henvendelse vakte i Det konservative Folkeparti, vil det ærede Medlem Hr. Krag se, at Skylden for, at det ærede Medlems Henvendelse blev opfattet som noget af en Trusel, ikke kan tilskrives mig — jeg fremlagde Sagen i min Bestyrelse og i mit Parti —, men Partiet Venstre og dets Presse.

Jeg gik med denne Meddelelse, som var en Meddelelse af betydningsfuld Karakter, til mit Parti, og Partiet gav det ærede Medlem Hr. Krag det Svar, saaledes som jeg skriftligt meddelte ham, at dette naturligvis ikke kunde forandre vor Beslutning — hvorefter det ganske stille og roligt gled ud.

Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Krag, som i Dag omtaler hele denne Begivenhed, at jeg tror, at naar Krisefor-

liget af December 1933 for længst er glemt, naar vi kommer ind i andre og utvivlsomt mere dybtgaaende Forhandlinger om økonomiske Spørgsmaal, saa vil der blive tilbage Mindet om, at det ærede Medlem Hr. Krag, som troede om sig selv, at han var en stærk Mand, ved Forhandlinger baade det ene og det andet Sted afslørede sig som en meget lille Mand. Det ærede Medlem Hr. Krag har med Hensyn til det Arbejde, der har været mellem os, ingen som helst Ret til med Hensyn til sin Henvendelse til mig at kaste den fjerneste Skygge af Illoyalitet over paa Det konservative Parti. Det er fra hans Presse, det er fra hans egne Gruppemedlemmer, at Tanken om, at der skulde ligge noget andet i dette end en Henvendelse, stammer, og ikke fra os.

Det ærede Medlem Hr. Krag kom paa dette Tidspunkt i sin Tale ind paa Spørgsmaalet om den borgerlige Fremmarch. Den borgerlige Fremmarch, som ogsaa han ønskede, fremmedes ikke ved den Stilling, Det konservative Parti havde taget! Ja, hvis det ærede Venstreparti havde indtaget den samme Stilling som vi, hvis det ærede Venstrepartis Udtalelser om ikke flere direkte Skatter, om at Socialreformen dog maatte prøves, havde staaet ved deres Værd, saa havde Linien været fælles. Det er ganske som i Januar. Hvis det ærede Venstrepartis Ord dengang om, at Socialreformen vilde man ikke være med til paa det Tidspunkt, og Lockoutloven kunde Venstre ikke være med til, var blevet fulgt, saa havde Linien været fælles. Derfor siger jeg til det ærede Medlem Hr. Krag, at det er virkelig dristigt af ham at komme op og tale saaledes, som han gør, naar Venstre med Hensyn til Landbokommissionens Betænkning fuldkommen svigtede, hvorfor Venstre ikke paa noget Tidspunkt kunde være i Tvivl om den Stilling, Det konservative Parti vilde indtage.

Inden jeg forlader dette Emne, som jeg meget gerne vil drøfte, maa jeg endnu om denne Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. Krag til mig og mit Parti sige følgende: For nu at være fuldkommen sikker, for at der ikke skulde være den fjerneste Misforstaaelse mellem os, henvendte jeg mig, inden jeg gik til Partiet og først til dets Bestyrelse, til det ærede Medlem Hr. Krag og sagde: Lad os nu være fuldkommen klar over, hvad